

بهداشتی درمانی زابل

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات

دانشکده پزشکی

پایان نامه

جهت دریافت دکترای عمومی پزشکی

عنوان:

مقایسه اثر دارویی اوندانسترون و پیریدوکسین بر تهوع و استفراغ
حاملگی

استاد(اساتید) راهنما:

سرکار خانم دکتر فروغ فرقانی

استاد(اساتید) مشاور:

سرکار خانم دکتر زهرا شهرکی

سرکار خانم سودابه حامدی شهرکی

نگارش:

محبوبه رضایی

آذر ۱۳۹۲

چکیده:

مقدمه و هدف: تهوع و استفراغ حاملگی یکی از بیماری های شایع دوران بارداری است که گاهاً فرم شدید آن (هایپرامزیس گراویداروم) موجب عوارض بیشماری در مادر و جنین می شود.

با توجه به ضرورت مداخلات سریع درمانی در هایپرامزیس گراویداروم و کاهش عوارض ناشی از کوتاهی در درمان آن و استفاده از دارویی که بیشترین اثر بخشی را در کاهش تهوع و استفراغ حاملگی داشته باشد؛ ما برآن شدیم که تحقیقی در رابطه با مقایسه اثر دو داروی پیریدوکسین و اوندانسترون در درمان تهوع و استفراغ حاملگی به عمل بیاوریم.

مواد و روشها: این مطالعه یک کارآزمایی بالینی است که در دانشگاه علوم پزشکی زابل در زنان مراجعه کننده به درمانگاه زنان بیمارستان امیرالمومنین در نیمه دوم سال ۱۳۹۱ انجام شده است. این زنان همه در سه ماهه اول حاملگی بودند و حاملگی اول، عدم ابتلا به دیابت یا سایر بیماریها و عدم مصرف هرگونه دارو بجز اسید فولیک از شرایط ورود به این طرح بود. حجم نمونه برای هر گروه ۴۰ نفر و جمعا ۸۰ نفر بود. افراد به صورت آگاهانه وارد مطالعه شدند و با استفاده از روش جایگشت های تصادفی به دو گروه A (اوندانسترون) و گروه B (پیریدوکسین) تقسیم شدند.

اطلاعات بدست آمده با استفاده از نرم افزار spss و Chicago IL مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفتند و جهت تجزیه داده ها از آزمون آماری student-t و χ^2 و آزمون دقیق منتشر استفاده شد .

یافته ها: میانگین و انحراف معیار تعداد تهوع در دو گروه مورد مطالعه تنها ۱۴ روز پس از درمان تفاوت معنی داری را نشان داد به گونه ای که تعداد حالات تهوع در گروه دریافت کننده اوندانسترون بیشتر از گروه دریافت کننده پیریدوکسین بوده است. تنها در ۳ روز بعد از مراجعه در گروه دریافت کننده پیریدوکسین تعداد دفعات استفراغ به طور معنی داری بیش تر از گروه دریافت کننده اوندانسترون می باشد.

بحث و نتیجه گیری: نتایج این مطالعه نشان دادند که داروی اوندانسترون، تعداد دفعات استفراغ را در روز سوم بعد از شروع درمان به طور معنی داری بیشتر از داروی پیریدوکسین کاهش داده است

($p = ۰/۰۳۴$) در حالیکه میزان بروز تهوع در طی ۱۴ روز اول بعد از درمان در گروه دریافت کننده اوندانسترون به طور معنی داری بیشتر از گروه دریافت کننده پیریدوکسین بوده است ($p = ۰/۰۲۹$).

واژه های کلیدی: اوندانسترون / پیریدوکسین / تهوع و استفراغ حاملگی